

Rialles i por

Text > **BLAI GASULL**

Il·lustració > **MARC VICENS**

En la darrera edició de la Catosfera, el punt de trobada anual de la Internet catalana que fa quinze anys que se celebra a Girona, l'enginyer informàtic Josep Maria Ganyet i el músic Jaume Pla, Mazoni, van presentar una de les sessions més curioses i suggeridores. Amb el títol de «Composició en directe: Un diàleg entre la música i la intel·ligència artificial», van fer el que la sessió anunciava: compondre, en directe i assistits per la IA de ChatGPT, una cançó.

Naturalment, portaven una mica de feina avançada, quatre o cinc hores segons van dir ells mateixos. A Youtube es pot recuperar el vídeo i seguir com en poc menys d'una hora i amb unes quantes indicacions a la IA, un programa d'edició de música, un sintetitzador analògic Moog i una guitarra creen els acords, els arranjaments i la lletra d'una cançó feta a propòsit per a les jornades, amb temps sobrer per afegir-hi una estrofa amb la col·laboració del públic assistent i de demanar al Dall-e una portada per al senzill.

La cançó en si, és clar, no era pas l'objectiu últim de l'experiment. Només va ser el mitjà amb el qual volien impactar una mica els assistents menys familiaritzats amb les possibilitats de les IA i alhora demostrar que sí, que la intel·ligència artificial és una tecnologia molt potent, enlluernadora i desconcertant, però que no és res si no hi intervenim els humans. Ganyet ho expressa així en un moment de la presentació, diu: «Si deixeu obert el xat del ChatGPT sense donar-li cap instrucció, ja veureu què fa: res, no fa». Ganyet, autor d'un assaig que es titula «La democràcia moral núvol», on avisa dels perills de deixar les noves tecnologies en mans dels estats, les grans corporacions, les agències de seguretat i els cossos policials, sempre tan inclinats a deixar-se endur per les pulsions autoritàries, no és, de cap manera, un tecnooptimista ingenu ni un venedor de fum que presenti la intel·ligència artificial com una panacea exempta de riscos, però en tota la xerrada hi ha un biaix per presentar els avantatges de les IA, sobretot si les posem en mans d'humans amb sentit crític i sentit comú.

El capteniment de Mazoni és ben bé un altre, durant l'experiment, en el qual es presta a fer de parella de ball

de la IA, es mou entre l'escepticisme i l'esperit lúdic, i genera, potser, el moment més brillant de la presentació. Cap al final de la xerrada, un cop ja tenen la cançó enllestida, Josep Maria Ganyet vol demanar-li al

ChatGPT un títol per a la cançó i Mazoni, enjogassat, s'hi avança i vaticina que la IA titularà la cançó «Xuixos còsmics de Girona». Quan a la pantalla es veu que la màquina comença a escriure just el que Mazoni acaba de predir, l'estupefacció i la joia es barregen en rialles, aplaudiments i visques a la sala i a dalt de l'escenari, on Ganyet i Mazoni s'abracen enriolats i llavors Mazoni diu: «Fa riure, però fa por també!».

Estem a les beceroles de les intel·ligències artificials, però comparar el que feien fa tot just uns mesos amb el que fan ara provoca vertigen i a la vegada són unes joguines irresistibles. Tenim prou experiència amb les TIC, i igual com Mazoni endevina com titularà la cançó la IA, no és difícil anticipar que les rialles que provoca avui demà seran ploralles. Però fins que la riulla no se'ns geli, riguem.